

INKWIZYTOR (7) *sb m*

-qui- (6), -kwi- (1); -s- (6), -z- (1).

W -or- o *jasne*.

sg I inkwizytor(e)m (1). *pl N* inkwizytorowie (2). *D* inkwizytoróm (1). *A* inkwizytory (1).
I inkwizytormi (1). *(lat.) pl N* inkwizytores (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde bez cytatu.

praw. Duchowny powołany do ścigania i karania heretyków, przełożony sądu inkwizycyjnego; inquisitor, quaesitor, scientissimus scitator cognitionum, scrutator causarum Cn [inquisitor – oprawca BartBydg; – wpytacz, szpieg, wywiadownik; inquisitor haereticae pravitatis – szpieg nad odszczepieńcy Mącz 337a; – wybadywacz Calep] (7) : tám fą ząwždy Papieſcy ſtroże ktore zową/ Inkwizytores/ ktorzy thego ſtrzegą/ áby kto inákſzey wiáry niewyznawał/ iedno iáko w Rzymie BielKron 233v; SkarŻyw 373 [2 r.], 374 [2 r.]; ci nigdy tego nie czynili co czyni Antychriſt z ſwoimi inquilitorami y z inſzymi inſtygátory/ ktorzy wſtáwicznie fołdruią y v Máiftratu y v poſpolſtwá ná krew wiernych chwalcy Bożych. CzechEp 42; którzyby przyſzli z Czech do króleftwá náłzého/ tákowi poimáni pod Examen Ordinariis loci y Inquilitoróm/ którzy od ſtolice Apoſtolſkiéy fą álbo będą wyſádzeni/ niech będą oddáni. SarnStat 218.

Synonimy: oprawca, szpieg, wybadywacz, wpytacz, wywiadownik.